

Sygn. akt II W 173/18

(...)

Dnia (...) roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w (...) II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Justyna Żbikowska

Protokolant – (...)

po rozpoznaniu w dniu (...) roku

sprawy (...)

syna J. i E.

urodzonego (...) w (...)

obwinionego o to, że:

w okresie czasu od dnia 20.02.2018 r. do co najmniej (...) r. nie wskazał na żądanie (...) w (...) komu powierzył do kierowania lub używania pojazd marki F. (...) nr rej. (...), którym w dniu (...) r. ok. godz. (...) na ul. (...) w N. kierujący naruszył zakaz zatrzymywania pojazdu na przejściu dla pieszych,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym

o r z e k a

1. uznaje obwinionego (...) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

2. na podstawie art. 121 § 1 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego z kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 173/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. około godziny (...) patrol (...) ujawnił na ul. (...) przy skrzyżowaniu z ul. (...) w N. samochód marki F. (...) o nr rej. (...) zaparkowany w odległości mniejszej niż 10 metrów od przejścia dla pieszych na drodze dwukierunkowej o dwóch pasach ruchu.

W związku z tym, iż w pobliżu nie znajdował się sprawca wykroczenia, funkcjonariusze (...) ustalili właściciela pojazdu, którym okazał się (...), i pisemnie wezwali go do wskazania w terminie 7 dni osoby, której powierzył pojazd do

kierowania lub używania. Wezwanie te zostało prawidłowo doręczone w dniu (...) r. (...) nie odpowiedział na to wezwanie w żaden sposób.

(...) ma (...) lat i utrzymuje się z (...). (...).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie notatki urzędowej (k. 2), zdjęcia (k. 3), wydruku z bazy (...) (k. 4-5), zwrotek (k. 6, k. 11), wezwań (k. 7, k. 12, k. 13), informacji o wpisach z ewidencji kierowców (k. 29), zeznań świadka (...) (k. 9-10) oraz wyjaśnień obwinionego (...) (k. 32-33).

W toku czynności wyjaśniających obwiniony (...) nie stawiał się na przesłuchanie.

Przesłuchiwany w postępowaniu sądowym na rozprawie obwiniony (...) zasadniczo nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wprawdzie potwierdził, że otrzymał on wezwanie (...) do wskazania użytkownika pojazdu oraz że świadomie na te wezwanie nie odpowiedział, jednak wyjaśnił, że w jego przekonaniu wywiązał się ze wszystkich obowiązków, gdyż brak odpowiedzi z jego strony był dla niego równoznaczny

z przyznaniem się, że to on kierował samochodem tego dnia i tak też powinna to traktować (...). Stwierdził, że skoro nie podał, że to inna osoba użytkowała samochód to oznacza to jednoznacznie, że to on go prowadził i zaparkował w niedozwolonym miejscu.

W ten sposób nie poczuwał się, aby uchybił jakimkolwiek obowiązkowi. W pozostałym zakresie zaś obwiniony przedstawił swoje wątpliwości co do nieprawidłowości zaparkowania samochodu, twierdząc że może i nie zachował odległości 10 metrów od przejścia dla pieszych, jednak jego samochód był widoczny i stał na tyle daleko od przejścia, że nie stwarzał żadnego zagrożenia.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnień obwinionego (...), mimo ich treści, nie sposób uznać za niewiarygodne. Obwiniony chociaż swymi wyjaśnieniami potwierdził, że umyślnie nie odpowiedział na wezwanie (...), to jednak nie poczuwał się do winy, uznając, że jego „milczenie” oznaczało jednoznacznie, że to on był danego dnia użytkownikiem pojazdu i że w ten sposób przyznaje się do popełnionego wykroczenia polegającego na nieprawidłowym zaparkowaniu. Z jego wyjaśnień wynika więc zasadniczo przyznanie się do zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu czynu. Obwiniony swymi wyjaśnieniami starał się zaś jedynie wytłumaczyć swoją bierność, próbując pomniejszyć swoją odpowiedzialność lub całkowicie ją wyłączyć. Jego linię obrony należy jednak uznać za nielogiczną. Wezwanie jakie otrzymał obwiniony wskazywało w swej treści bowiem w sposób jasny i zrozumiały dla przeciętnego odbiorcy obowiązek jaki obwiniony ma dopełnić, termin na jego wykonanie oraz pouczenie o konsekwencjach prawnych jego niedopełnienia w postaci postawienia mu zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Wezwanie to nie sugerowało w żaden sposób, iż brak odpowiedzi będzie pojmowane jako przyznanie się do nieprawidłowego zaparkowania. Obwiniony nie posiadał zatem żadnych obiektywnych podstaw, dla których mógł tak myśleć, a jego subiektywne przekonanie o tym nie może wyłączać bezprawności jego czynu. W pozostałym zakresie zaś obwiniony przedstawiał swoje wątpliwości czy jego pojazd faktycznie został nieprawidłowo zaparkowany, jednakże ta część wyjaśnień dotyczy zupełnie innego wykroczenia i choć ma ono związek z niniejszą sprawą, wyjaśnienia w tej części nie mogą podlegać ocenie Sądu, gdyż nie mają żadnego znaczenia dla tej sprawy.

Sąd przyznał wiarę zeznaniom świadka (...), który w sposób pełny, spontaniczny i dokładny przedstawił całą swoją wiedzę w niniejszej sprawie, a która to znajduje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci notatki urzędowej, zdjęcia, wezwania i zwrotnego potwierdzenia odbioru. Jako (...)

i osoba obca dla obwinionego nie miał w ocenie Sądu żadnego interesu faktycznego czy prawnego, aby swoimi zeznaniami obciążać obwinionego (...).

Nie można również odmówić wiarygodności pozostałym dowodom pozaosobowym ujawnionym w toku procesu bez odczytywania, na co strony postępowania przystały, a które to zostały sporządzone lub przygotowane rzetelnie, przez uprawnione podmioty, a ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Dokonując analizy całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie wina (...), opis czynu oraz kwalifikacja prawna nie budzą żadnych wątpliwości. Przeprowadzone w niniejszym postępowaniu dowody jednoznacznie wskazują, że obwiniony (...) popełnił wykroczenie typizowane w art. 96 § 3 kw. Zgodnie z art. 96 § 3 kw karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek wskazania, komu sprawca powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, posiada swoje ustawowe źródło, albowiem taką powinność narzuca art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Niewskazanie może polegać na zaniechaniu odpowiedzi ze strony sprawcy, ale może także wiązać się z udzieleniem odpowiedzi negatywnej w postaci odmowy wskazania takiej osoby. Niewskazanie może nastąpić jedynie na żądanie uprawnionego organu, a takim jest nie tylko (...), ale także (...) (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., sygn. I KZP 16/14, Legalis nr 1061066). Wskazane wykroczenie można popełnić zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż obwiniony otrzymał wezwanie do wskazania użytkownika pojazdu i zapoznał się z jego treścią, a mimo tego, zaniechał udzielenia (...) odpowiedzi, co też uczynił w sposób świadomy, myśląc, że brak odpowiedzi będzie równoznaczny z obciążeniem jego za popełnione wykroczenie nieprawidłowego parkowania. Dlatego też w ocenie Sądu obwiniony (...) (...) popełnił zarzucane mu wykroczenie umyślnie w zamiarze ewentualnym. Biorąc pod uwagę treść jego wyjaśnień uznać należało, że obwiniony przewidywał możliwość popełnienia wykroczenia i godził się na to. Nie wystąpiły tu żadne okoliczności wyłączające jego winę.

Wymierzając karę obwinionemu (...) kierowano się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 33 § 1 i 2 kw, mając w szczególności na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu, rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania oraz właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Dyrektywy te dzieli się na okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na niewysoki stopień społecznej szkodliwości czynu określonego w art. 96 § 3 kw popełnionego przez obwinionego. Sąd nie dopatrywał się w sprawie okoliczności obciążających, za okoliczność łagodzącą natomiast uznał fakt wcześniejszej niekaralności obwinionego, w tym za tzw. wykroczenia czy przestępstwa drogowe.

Mając powyższe na uwadze, bacząc aby dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, biorąc pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe, a także przyjętą okoliczność łagodzącą, Sąd doszedł do przekonania, że karą właściwą dla obwinionego (...) za popełnione wykroczenie będzie kara grzywny w wysokości 300 złotych, zważywszy na okoliczność, iż Sąd mógł wymierzyć obwinionemu karę grzywny od 20 do 5.000 złotych.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw Sąd zwolnił obwinionego z kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa, biorąc pod uwagę, iż obwiniony jest osobą starszą, utrzymującą się z (...) i przez to może mieć trudności z uiszczeniem tych kosztów.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.

z/ doręczyć obwinionemu z pouczeniem